IZUS: 391/540-22-87 23.5.14.

10898

ODLUKA JE PRAVOMOĆNA dana 03.09.2015 A PREHA P-91 1/10
OPĆINSKI SUD U SPLITU Gž0-525/14
Dne 03.12.2015 OVLAŠTENI SLUŽBENIK od 03.09.2015g.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Stalna služba u Solinu
Kralja Zvonimira 75
Solin

A PREHA Gž0-525/14
ODLUKA JE OVRŠNA dana 22.10.2015.
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Dne 03.12.2015 OVLAŠTENI SLUŽBENIK

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Solinu, po sutkinji tog suda mr.sc.Zrinka Radić kao sucu pojedincu, a na prijedlog sudske savjetnice Sanje Bikić, u pravnoj stvari tužitelja NENADA SAVIĆA, Rendićeva 8, Split, OIB:49256818558, zastupanog po punomoćnicima Vinku Ljubičiću i Željku Vrdoljaku, odvjetnicima u Splitu, protiv tuženika SENADA BAJRAMAGIĆA, Put Krunika 7 A, Kučine, OIB:86873136543, zastupanog po punomoćnici Gorani Roso, odvjetnici u Splitu, radi isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene dana 08.travnja 2014. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ante Gabelice, odvjetničkog vježbenika kod Vinka Ljubičića i Željka Vrdoljaka, odvjetnika u Splitu i zamjenice punomoćnice tuženika Zvjezdane Barić, odvjetnice u Splitu, te proglašenja presude dana 16.svibnja 2014.godine,

p r e s u d i o j e:

I. Nalaže se tuženiku da u roku 15 dana isplati tužitelju iznos od 4.500,00 EUR-a (slovima: četiri tisuće pet stotina eura) u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate, sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28.travnja 2007.godine do 31.prosinca 2007.godine po stopi od 15% godišnje, a od 01.siječnja 2008.godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena.

II. Nalaže se tuženiku da u roku 15 dana naknadi tužitelju parnični trošak ovog postupka u iznosu od 13.230,00 kn (slovima: trinaest tisuća dvije stotine trideset kuna).

Obrazloženje

Pred Općinskim sudom u Splitu zaprimljena je dana 19.veljače 2010.godine tužba radi isplate. U tužbi se navodi da je tužitelj pozajmio tuženiku iznos od 4.500,00 eura, koji dug je tuženik priznao pisanom izjavom od 28.listopada 2009.godine. Navedenom izjavom tuženik se obvezao vratiti navedeni iznos 30 mjeseci prije same izjave, odnosno u travnju 2007.godine. Kako se tuženik oglušio na poziv tužitelja da mirnim putem podmiri predmetni iznos, tužitelj predlaže da sud nakon provedenoga postupka donese presudu kojom će naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 4.500,00 eura u kunskoj protuvrijednosti po srednjem

tečaju HNB-a na dan isplate sa zateznom kamatom od 28.travnja 2007.godine do isplate, kao i da mu naknadi trošak parničnog postupka.

Odgovarajući na navode iz tužbe, tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom, navodeći da tuženik ne duguje tužitelju nikakav novčani iznos niti je potpisao pisanu izjavu priloženu uz tužbu.

Tijekom parničnog postupka sud je izveo dokaz pregledom pisane izjave od 28.listopada 2009.godine, saslušanjem tužitelja i tuženika, saslušanjem svjedokinje Isse Sviličić i dopunskim saslušanjem svjedokinje Isse Sviličić, dok stranke drugih dokaznih prijedloga nisu imale.

Punomoćnik tužitelja i punomoćnica tuženika popisali su parnični trošak.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Predmet spora je zahtjev tužitelja prema tuženiku za isplatom iznosa od 4.500, 00 eura u kunskoj protuvrijednosti na ime zajma, a koji iznos tuženik po dospijeću nije vratio tužitelju.

Temeljem članka 499. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (''NN'' 35/05, 41/08-u daljnjem tekstu: ZOO-a), ugovorom o zajmu obvezuje se zajmodavac predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

Tužitelj u svom iskazu navodi da je kao dr. dentalne medicine bio zaposlen kod oca tuženika u ordinaciji, ali u međuvremenu se otac tuženika razbolio i došlo je do zatvaranja ordinacije. Na istom mjestu tuženik je imao prijavljen zubotehnički laboratorij i došao je na ideju da otvori stomatološku polikliniku nakon što je njegov otac zatvorio ordinaciju, za što treba dosta vremena i novca. Tuženik je ponudio tužitelju da ostane raditi kada se otvori poliklinika, tako da je tužitelj jedno vrijeme nastavio raditi „na crno" kod tuženika, dok se ne riješe svi potrebni papiri. Tuženik je pitao da mu tužitelj posudi iznos od 4.500,00 eura u siječnju 2007.godine, kojom prilikom nitko nije bio prisutan, osim tužitelja i tuženika. Tuženik se obvezao navedeni iznos vratiti za 15 dana- najviše mjesec dana. Nakon predaje novca tužitelj je nastavio i dalje raditi na crno, to sa papirima se oteglo, a tuženik nije vraćao navedeni novac. Stoga je tužitelj želio neki pisani dokaz da je tuženiku dao navedeni iznos, te je tako nastala pisana izjava koja prileži tužbi i koja je potpisana odnosno napravljena onog datuma navedenog u izjavi. Više puta tužitelj je usmeno pozivao tuženika da mu vrati pozajmljeni iznos, a njegov odgovor je uvijek bio „danas ću, sutra ću". Prilikom razgovora o novcu bila je prisutna i asistentica tužitelja Issa Sviličić. Koliko je dugo radio na crno kod tuženika, tužitelj se ne može sjetiti, a svako je jest radio na crno u trenutku posudbe novca tuženiku, te prije i poslije posudbe. Međutim, tužitelj se ne može sjetiti da li je bio službeno prijavljen ili je već počeo raditi na crno. Kod tuženika je prestao raditi početkom 2009.g. budući mu tuženik nije vraćao novac i nije mu se svidjela cijela priča oko otvaranja poliklinike. Tužitelj je sastavio pisanu izjavu, imao je cilj sa tuženikom otići kod javnog bilježnika i ovjeriti istu, ali je izjavu prethodno ostavio kod tuženika da vidi da li se isti slaže sa tom izjavom. Stoga je tužitelj nije odmah uzeo već vjerojatno taj isti dan poslijepodne. Kada je došao do tuženika, isti je nešto pisao po stolu, izjavio je da je u žurbi i da nema vremena otići do javnog bilježnika, te predao tužitelju potpisanu izjavu. Tuženik nije pred tužiteljem potpisao navedenu izjavu niti mu je poznato kada ju je tuženik točno potpisao.

Tuženik u svom iskazu navodi da u konkretnom slučaju nije bilo nikakve posudbe odnosno nije posudio nikakav novac od tužitelja. Tužitelj je doduše imao nekakve ideje koje tuženiku nisu bile jasne, pa je jednom prilikom došao u ordinaciju sa svojim rođakom i donio

neku potvrdu o navodnom dugu koji bi trebao nastati radi neke tužiteljeve ideje o izgubljenoj dobiti, a to sigurno nije bila potvrda odnosno izjava koja je priložena uz tužbu. Tužitelj ni kada nije bio zaposlenik tuženika već je radio u ordinaciji tuženikova oca. Kada otac zbog bolesti nije više mogao raditi, tuženik je od svoga brata i sestre otkupio ordinaciju, te pribavio sve potrebne papire i dozvole. Navedena ordinacija službeno je počela sa radom početkom 2009.godine sa svim potrebnim dozvolama i zaposlenicima (kirurg, dr. stomatologije, 3 zubna tehničara, medicinska sestra itd.). Tužitelj je jedno vrijeme imao ideju da će on biti voditelj klinike, raditi ono što i do tada, a to znači ništa, osim ulaziti u ordinaciju, naplaćivati usluge od pacijenata i raspolagati novcem bez podmirenja troškova, najma i svega ostalog. Nadalje, tuženik nije bio vlasnik zubotehničkog laboratorija, vlasnik je bio tuženikov brat, a tuženik je taj laboratorij od njega otkupio. Kada je tuženik rekao tužitelju da neće ići njegova ideja da bude voditelj klinike-ordinacije, tužitelj je počeo prijetiti i svašta izvoditi, a jednom prilikom je sa papirom došao u ordinaciju sa svojim rođakom da tuženik potpiše izjavu o nekom dugovanju. Tuženik nikada nije potpisao izjavu koja prileži spisu niti bi tako nešto potpisao. Ordinacija tuženikova oca službeno nikada nije bila zatvorena nakon što se otac razbolio, a tužitelj je u tu ordinaciju dolazio u svojstvu „gazde", iako je tuženik pokušavao zavesti neki red. Tuženik je razgovarao sa jednom medicinskom sestrom, ali je bio odbijen uz napomenu da tamo nema što raditi. Druga medicinska sestra bila je zaposlenica tužitelja, ali je kod tuženika dolazila pitati novac za plaću. Kada se tuženikov otac oporavio nakon nekih godinu dana (negdje 2005.godine ili 2006.godina), tuženik je sa njim, bratom i sestrom dogovorio otkup očeve ordinacije, i to očevu i sestrinu 1/3 i bratovu 1/3, dok je tuženiku pripadala 1/3. Ordinaciju je tuženik otkupio negdje krajem 2008.g. i početkom 2009.godine. U razdoblju od kada se otac razbolio do trenutka kada je tuženik otkupio ordinaciju, tužitelj se ponašao kao vlasnik ordinacije, imao je ključ i pristup, te je radio kako je htio. Međutim, tuženik nikada nije zaposlio tužitelja niti je bio tuženikov zaposlenik.

Svjedokinja Issa Sviličić u svom iskazu navodi da poznaje tuženika budući ju je zaposlio, najprije u svojstvu dentalnog tehničara u laboratoriju, a kasnije kao dentalnog asistenta. Kod tuženika je radila od jeseni 2007. godine do proljeća 2009. godine, tijekom kojeg vremena je radila na „crno". U ordinaciji je upoznala i tužitelja kojem je asistirala, kao i ostalim doktorima. Nakon prestanka radnog odnosa, tuženik je svjedokinji nakon nekog vremena vratio dio iznosa koji joj je ostao dužan, te danas kad se sretnu jave se jedno drugom. Što se tiče predmeta spora, svjedokinji je poznato da su tužitelj i tuženik u više navrata u ordinaciji pričali o nekakvom dugu, tužitelj je molio tuženika da mu vrati barem određen iznos duga, odnosno „koju tisuću". Svjedokinji nije poznata visina duga tuženika prema tužitelju, ali joj je poznato da se spominjalo par tisuća eura. Kada je jednom prilikom svjedokinja sa suprugom došla kod tuženika da joj da dio novca na ime neisplaćene plaće, vidjela je tužitelja koji je tražio od tuženika da potpiše neki papir da mu duguje novac, te je tuženik navedeni papir i potpisao. Pregledom potvrde o priznanju duga koja je dana na uvid svjedokinji, ista izjavljuje da ne može tvrditi da je to upravo tuženik potpisao, budući je vidjela samo da potpisuje neki papir. Po pričanju tužitelja svjedokinji je poznato da tuženik nije tužitelju u tom periodu vratio nikakav iznos na ime duga, a što je bilo kasnije ne zna. U odnosu na rok za vraćanje duga, svjedokinja ističe da je tuženik uvijek govorio da će ga vratiti. Svjedokinja je prestala raditi kod tuženika iz razloga što je od jednog doktora dobila ponudu za stalni posao, otišla je na razgovor i nakon što je odradila jedan dan kod njega, doktor je svjedokinju zaposlio i prijavio, o čemu je obavijestila tužitelja i tuženika. Nakon toga svjedokinja je još par puta navraćala u ordinaciju tuženika. Danas svjedokinja nije u nikakvom odnosu sa tuženikom, a razgovor o povratu duga kojem je prisustvovala bio je negdje 2009.godine. Svjedokinja izjavljuje da je prilikom rada kod tuženika asistirala i drugim doktorima.

Svjedokinja Issa Sviličić u svom dopunskom iskazu navodi da je u ordinaciji tuženika radila u svojstvu tehničara, a kasnije u svojstvu asistenta, kao i da je vidjela da je tuženik potpisao tužitelju neki papir. Naime, kako je izjavila jednom prigodom našla se u kafiću sa sadašnjim mužem, tuženikom i tužiteljem, a tužitelj je tražio od tuženika potpisivanje nekog papira vezano za dugovanje, a koji je tuženik i potpisao. Svjedokinji pritom nije poznato što i kako, a nakon toga je otišla u ordinaciju po isplatu dugovanja od strane tuženika. Tuženik je bio dužan određen iznos svjedokinji, ali je to dugovanje podmirio. Svjedokinja nije vidjela da bi tužitelj po bilo kakvoj osnovi davao tuženiku iznos novca, već je o tome nešto čula, kako je navela u svom prethodnom iskazu. U ordinaciji su novcem raspolagali tužitelj i tuženik, a ordinacija i laboratorij su dobro poslovali. Isplate od pacijenata primali su zajedno tužitelj i tuženik u ordinaciji, iako to osobno nije vidjela već su tuženik i tužitelj odlazili u posebnu sobu u sklopu ordinacije u kojoj se vršila naplata od strane pacijenata. Svjedokinja nije nikada od pacijenata naplaćivala novčane iznose, a da li je tužitelj bez prisutnosti tuženika primao isplate od pacijenata svjedokinja nije vidjela. U razdoblju nakon potpisivanja izjave o dugu priložene u spis i isplate novca koji je tuženik dugovao svjedokinji, ista više nije dolazila u ordinaciju.

Pregledom Pisane izjave od 28.listopada 2009.godine, utvrđeno je da u istoj tuženik priznaje dug tužitelju u iznosu od 4.500,00 eura, koji iznos se tuženik obvezao vratiti prije 30 mjeseci. Izjava je datirana na dan 28.listopada 2009.godine, a potpisana je od strane tužitelja i tuženika.

Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, sud smatra nedvojbeno utvrđenim da su tužitelj i tuženik sklopili usmeni ugovor o zajmu, a na temelju kojega je tužitelj predao tuženiku iznos od 4.500,00 eura i koji iznos tuženik nije vratio tužitelju u dogovorenom roku. Naime, navedene činjenice su utvrđene i proizlaze iz pisane izjave od 28. listopada 2009. godine, čime je nesporno utvrđeno da je tuženik od tužitelja pozajmio iznos od 4.500,00 eura i obvezao se isti vratiti prije 30 mjeseci računajući unatrag od dana sastavljanja izjave, odnosno do 28.travnja 2007.godine. Iz citirane izjave proizlazi da su tužitelj i tuženik bili u ugovornom odnosu zajmodavca i zajmoprimca, a koji ugovor sadrži i rok za vraćanja zajma. Navedeno jasno i nedvojbeno proizlazi iz pisane izjave, kao i iz iskaza tužitelja, te saslušane svjedokinje Isse Sviličić, čije iskaze sud u cijelosti prihvaća kao logične i uvjerljive, tim više što svjedokinja Issa Sviličić nije više u nikakvim poslovnim i privatnim odnosima sa parničnim strankama, pa svjedokinja nema pravnog interesa da neka od parničnih stranaka postigne uspjeh u ovom postupku.

U odnosu na navode tuženika da nije potpisao pisanu izjavu kojom potvrđuje dugovanje prema tužitelju, treba navesti da tuženik ničim nije dokazao da potpis na pisanoj izjavi nije njegov potpis, tim više što je tuženik imao mogućnost da navedenu činjenicu utvrdi izvođenjem dokaza grafološkim vještačenjem. Međutim, tuženik se više puta oglušio na poziv suda da uplati predujam potreban za podmirenje troškova grafološkog vještačenja, pa je sud odustao od izvođenja tog dokaza. Stoga sud ne poklonio vjeru iskazu tuženika koji osporava postojanje predmetnog duga, obzirom je isti u suprotnosti sa ostalim izvedenim dokazima, osobito sa pisanom izjavom i iskazom svjedokinje Isse Svilić. Naime, imenovana svjedokinja potvrđuje da bila više puta bila prisutna kada su tužitelj i tuženik razgovarali o dugovanju tuženika prema tužitelja, kao i da je bila pristutna u trenutku kada je tužitelj donio na potpis tuženiku izjavu kojom priznaje postojanje duga i rok u kojem se obvezao dugovanje podmiriti. Postupanje tužitelja, odnosno donošenje na potpis tuženiku priložene pisane izjave o postojanju i priznanju duga, sud smatra u cijelosti logičnim i razumnim jer se tužitelj na navedeni način osigurao za slučaj da mu tužitelj ne vrati pozajmljeni iznos.

Imajući u vidu da je sud nedvojbeno utvrdio da su tužitelj i tuženik sklopili usmeni ugovor o zajmu iznosa od 4.500,00 eura, te da se tuženik obvezao navedeni iznos vratiti do

28.travnja 2007.godine, a što nije učinio, tužbeni zahtjev u cijelosti je prihvaćen kao osnovan, te je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

Na dosuđeni iznos tužitelju je priznata i zatezna kamata temeljem odredbe čl. 29. st. 1. ZOO-a jer tuženik koji je u zakašnjenju s plaćanjem novčane obveze, duguje tužitelju osim glavnog duga i zatezne kamate. Kamata na dosuđeni iznos priznata je sukladno zahtjevu tužitelja od 28.travnja 2007.godine, obzirom se tuženik do tog dana obvezao vratiti posuđeni iznos, pa do isplate. Odluka o stopi zatezne kamate određena je sukladno čl. 29. st. 2.ZOO-a.

Tužitelju je priznat parnični trošak temeljem odredbe čl. 154. st.1. ZPP-a. Prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine" broj: 148/09 i 142/12, u daljem tekstu: OT), vrijednosti predmeta spora i popisanom trošku, tužitelju je priznat trošak za zastupanje na ročištima za glavnu raspravu na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari održanim 04.rujna 2012.godine, 08.studenoga 2012.godine, 15.siječnja 2013.godine, 12.travnja 2013.godine, 10.lipnja 2013.godine i 08.travnja 2014.godine u iznosu od po 1.000,00 kn za svako ročište, za zastupanje na ročištima na kojima se raspravljalo o procesnim pitanjima održanim 04.travnja 2012.godine, 22.svibnja 2012.godine i 27.veljače 2013.godine u iznosu od po 500,00 kn za svako ročište, za sastav tužbe od 19.veljače 2010.godine iznos od 1.000,00 kn i za sastav obrazloženog podneska od 14.siječnja 2013.godine iznos od 1.000,00 kn, odnosno ukupno zbrojeno iznos od 9.500,00 kn, što sa dodatnih 23% PDV-a na radnje poduzete do 29.veljače 2012.godine i 25% PDV-a na radnje poduzete nakon 01.ožujka 2012.godine, daje ukupan iznos od 11.855,00 kn, na koji iznos treba pridodati trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 687,50 kn i za presudu suda u iznosu od 687,50 kn, tako da je tužitelju ukupno priznat trošak postupka u iznosu od 13.230,00 kn. Tužitelju nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu presude obzirom da se radi o budućem i neizvjesnom trošku, a koji trošak će sud priznati tužitelju dopunskim rješenjem ukoliko isti bude imao navedeni trošak. Slijedom navedenog ovaj sud odlučio je kao u izreci presude pod točkom II.

U Solinu, 16.svibnja 2014.godine.

SUTKINJA
mr.sc.Zrinka Radić,v.r.

SUDSKA SAVJETNICA
Sanja Bikić,v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove odluke dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka, a za Županijski sud u Splitu.

DNA:
- ZOU Vinko Ljubičić i Željko Vrdoljak, Sukoišanska 4, Split,
- Odvjetnica Gorana Roso, Domovinskog rata 29, Split,
- u spis.

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik:
Mira Taraš